

Uudet solistit — ja kuin uusi ooppera

Anu Kaal Rykmentin tyttären nimiosassa

MUSIIKKI

Estonia-teatterin vierailu Suomen Kansallisoopperassa. Rykmentin tyttären toinen näytäntö. Pääosissa Anu Kaal ja Hendrik Krumm. Musiikin johto Peeter Lilje.

Rykmentin tytär muuttui kuin taikaiskusta toisessa näytännössään uudeksi oopperaksi. Nimiosassa esiintyi nyt Anu Kaal, loistava koloratuurilaulajatar ja räiskyvä komedienne. Kellonkirkaalla sopraanollaan hän helisytti roolinsa kuviot valloittavimpaan virtuoosittyyliin, ja yhtä raikkaasti — samalla myös suvereenin ammattitaitoisesti — hän myös näytteli osansa.

Yleisö näki edessään aidon Marian, rykmentin lemmikin. Anu Kaalin roolihahmossa oli lapsekasta, luonnollista viehkeyttä sekä myös kiusoittelevaa naisellista charmia, mutta ei vähääkään kokehtimaisuutta. Tämä rykmentin tytär ei selvästikään tiedostanut

omaa viehätysvoimaansa, mikä tietysti vain lisäsi sitä. Samaa luonnollista siroutta oli hänen eleisäänsä, reippaissa liikkeissään ja hänen välittömissä replikeissään. Ylipäätään saattoi ihaila esiintyjien, ennen kaikkea Anu Kaalin ja Teo Maisteen replikointitaitoa — harvinainen kyky oopperalaulajissa.

Anu Kaalin sirossa koloratuuri-sopraanossa on harvinaisen ytimekäästä kantovoimaa. Viehkeää väriään menettämättä se tunkeutuu loistokkaasti ensemble-kohtausten forte-nousujen läpi, joiden huipulla sen korkeat sävelet kimmeltävät tähtien lailla. Koloratuurilaulun hän hallitsee niin vaivattomasti, että kuulija miltei unohti miten taiturillista tekniikkaa osa vaatii.

Hendrik Krumm säteili hilpeyttä ilmaantuessaan näyttämölle Tonion tirolilaispolviuhousuissa — muuten aika hassu asu oopperasankarille. Krumm ei ehkä ole Anu Kaalin tai Teo Maisteen veroinen näyttelijä, mutta hänen aurinkoinen olemuksensa teki tästä Toniosta hyvin sympaattisen hahmon. Entä hänen äänensä: hän singautti Tonion rekrytointiaarian

yhdeksän C-säveltä kiistämättömän loistokkaasti — tosin hän varovaisuussyistä lauloi osan niistä hieman alavireisesti. Maailmassa ei voi olla monta tenoria, joiden ääni kestää näin uljaasti tämän tulikokeen. Krummin ääni ei ole kevyt bel canto -tenori, vaan dramaattisempi instrumentti, mutta silti liikkeissään taipuisan linjakas.

Uusi roolissaan oli myös Enno Mikkelsaari korpraalina: tässäkin oli komea ja hilpeä sotilasveikko. Ervin Kärvet karrikoi vielä voimakkaammin kuin Uno Kreen hovimestari Hortensiota — molemmat taiteilijat ovat päteviä koomikoita.

Nuori kapellimestari Peeter Lilje on ilmeinen lahjakkuus: hän hallitsee yhtä henkevästi kuin taitavastikin Rykmentin tyttären ranskalais-italialaisen tyyliin. Rytmit kipinöivät ehkä vielä hilpeämmin kuin ensimmäisessä näytännössä, vaskiriemuiset paraattitunnelmat tempaisivat mukaansa, lyyriset melodiat herkistyivät kaihoisiksi. Estoniateatterin hieno orkesteri antoi näytteen innoittuneesta iskuvalmiudesta.

On vielä yksi tärkeä asia, jota ei saa unohtaa: solistien ensemble-taide. Ranskalaisen koomisen oopperan pikantit rytmileikit säkenöivät yhteisnumeroissa, joista valloittavimpia oli Anu Kaalin, Teo Maisteen ja Hendrik Krummin tertsetti.

HANNU-ILARI LAMPILA